

RETA FERICIRII

Familia Movileanu. El, Pamfil Movileanu, profesor doctor în tiin e filologice. Ea, Codru a Movileanu, medic stagiar. Au ase ani de când au spus "da" în fa a ofi erului st rii civile, jurându- i dragoste reciproc .

Iat -i plimbându-se pe sub castanii înflori i i umbro i, sub privirile admirative ale vecinilor ie i i la ferestre. În ochii tuturor familia Movileanu reprezint modelul c snicieii ideale. Sub aceste auspicii cei doi, terminându- i plimbarea, intrar în frumosul lor apartament. Ea se întinse lene pe canapea i începu s r sfoiasc , oarecum plictisit , o revist de specialitate în limba englez . El, în schimb, îi aprinse un trabuc i, creând rotocoale de fum, se plimba de colo pân colo, tr dând o stare de nelini te bine motivat . Ea îi observ agita ia i începu s -l studieze cu coada ochiului... Mai mult chiar: b nuia i motivul nelini tii sale... a tepta doar momentul în care el va sparge această t cere stânjenitoare în care se sim ea un murmur, pe care ea îl asemuia cu acela care se aude în adâncul p mântului, premerg tor unui cutremur. El continua s fumeze i p rea c se gânde te, undeva, departe, departe... poate la prima lui so ie, îi zise Codru a, poate la atâtea alte iubiri pe care le-a tr it pân la c s toria cu ea. Avea senza ia c ochii lui sunt îneca i într-un val de triste e. Într-un târziu îl auzi tu ind, acea tuse prin care vrei s atragi aten ia cuiva... Presim ea ce va urma i sim ea c se face mic , mic i c sângele îi n v le te în obraji, colorându-i într-un ro u intens.

- Draga mea, zise el în cele din urm , am b nuit de mult vreme c m traduci...

- Ce- i veni, mot nel? întreb ea dulce i nevinovat i cu o siguran ce dovedea c era preg tit pentru această întrebare.

- Acum nu mai b nuiesc, continu el, acum sunt sigur! i zicând acestea duse mâna spre buzunarul de la piept al c m ii.

- Nu-i nevoie s -mi ar i nimic! zise ea, intuind despre ce este vorba i s rind în picioare. tiu ce vrei s -mi ar i! O fotografie... Am ghicit?

- Da! O fotografie care te surprinde în flagrant...

- tiu despre ce este vorba...

- i ce ai de spus?

Codru a nu putu r spunde imediat. Sim i nevoia s - i preg teasc pu in r spunsul. Un val de ur i ironie îi st pânea întreaga fiin . Nici pentru el ceea ce avea ea s -i spun nu constituia o surpriz . O tia cinic ... în fine, tot dialogul era firesc...

- Ce s spun? începu ea... M bucur c , cu ajutorul detectivilor particulari, ai reu it s ob ii fotografia... Îi dovede ti astfel amantului meu c nu e ti chiar atât de ramolit pe cât te crede. Îl vei obliga s - i pun imagina ia la încercare. Te vom traduce cu mai mult fantezie.

Apoi, dup o scurt pauz , timp în care amândoi i-au aprins câte o igar ...

- Subiect de roman de dragoste! De telenovel . Ai putea s -i speculezi... toat via a ai visat s ajungi un mare romancier! Ce zici? Nu sunt un personaj mai interesant decât Emma Bovary? Cum de nu- i inspir nimic, dragul meu?

- Nu cred c povestea triumphiului conjugal mai poate interesa pe cineva! zise el cu destul am r ciune, dar i cu convingere...

- Ai dreptate! Ast zi este la mod patrulaterul conjugal, pentagonul, hexagonul... geometria familiei a evoluat... era firesc s evolueze, dragul meu, nimic nu st pe loc. A a c nu în eleg de ce e ti nervos. Eu, fa de altele, înc sunt o so ie cuminte...

- Problema este alta! zise el. Se plimba nervos prin camer i într-un ritm care nu l sa s se întrevad c are aproape 60 de ani. Eu sunt un om cu principii, un tradi onalist. Iar c snicia î i are i ea legile ei, principiile ei morale. Nescrise, draga mea, dar dac nu le respect m, se d râm , se sfarm ca podul de piatr ... Se duce dracului! Te-am prins în flagrant? Te-am prins! Ai înc lcat un principiu, deci trebuie s ne cert m!

- Toat via a ai fost un tip rigid. Parc ai fii doctor în matematici, nu în filologie. De ce s ne cert m, mot nel?

- A a! Trebuie s m simt eu împ cat fa de propria-mi con tiin ! A a se cade! A a se procedeaz ...

- Fie, dragul meu! S ne aud toat lumea. Va avea ce s înve e de la un doctor în filologie. Nu cumva, întreb ea ironic , vrei s ne cert m în neologisme? Ori ca la u a cortului. S aud lumea un potop de vulgarit i din parte unor intelectuali. Mam !

- Fii, serioasă ! Suntem oameni civilizați.
- Și cum ne vom certa, motanel?
- Ne vom certa mai academic!
- M-ai făcut al naibii de curioasă .
- În primul rând închide ferestrele! Nu trebuie să știe toată lumea problemele noastre.
- Tiu, motanel! Casa nu trebuie să o cunoască nimeni. Apoi?
- Să scedem de acord asupra unui obiect pe care-l putem, eventual, sparge fără a afecta prea mult bugetul familiei... tii doar ce cheltuieli enorme avem. Uite, am aici lista. Zugrăvitul...
- Destul, destul!... Statueta cu Romeo și Julieta!
- Acum valorează 5.000 de euro! aprecie el.
- Un fleac, motanel! Și simți cum imaginea ei prinde să fiarbă . Hm! explodează, ce nebună sunt! tii cum o vom sparge?
- Cum? se interesează el..
- De capul tău! În modul cel mai academic, cel mai elevat posibil! O statueta spartă de capul unui savant...
- Eroare, dragă , eroare! de capul meu are nevoie posteritatea.
- Te îneli! Te îneli amarnic.
- Aaa e, draga mea. Mă-neli eu, mă-neli și tu.
- Toată viața ne îneli într-un fel sau altul, motanel... Nu vreau să fac filozofie, dar lumea asta, viața însăși, este doar o aparență . E firesc să ne îneli, nu-i așa? Dar de data asta eu nu mă îneli. Sunt sigur că ideea mea este o idee pentru posteritate. O statueta spartă de capul unui savant. Căci nu-i tot una o vază de flori spartă de capul unui tâmplar și o statueta spartă de capul unui savant. Șta este un fapt de primă pagină pentru toate ziarele de azi... Îți dai seama, o să apară fotografia ta, cu capul spart, alături de statueta ... Iar lângă , fotografia mea plângând!... După statueta , bineînțeles.
- Mai bine dai cu ea de pământ!
- A, nu! Căci nu ar avea nici un farmec. De capul tău sau divorțăm!
- Să divorțăm? Acum, la 60 de ani să mai divorțez? Să rămân singură cuc? Ia statueta în mână !
- Am luat-o, motanel.
- Stai o clipă ! ceru el. Și se duse la oglindă unde își examină chipul cu mult atenție. Îl treceau toate apele...

- Ha! exclamă ea... Te privești! Prive-te-ți, mot-nel, chipul de bărbat fatal, născut la cererea femeilor. Tinere e fără bătrâne e în viață fără de moarte. Basmă, nu-i așa?... Plici! se auzi deodată. Neatent, ea scapă statueta din mână. Se fâcșurând.

- Ai avut noroc, zise ea. Acum, hai să adunăm cioburile. Se aplecă, strângând pătuc cu pătuc povestea lui Shakespeare destrămată la picioarele lor.

- Ești real?... îi zise el. Ești cinic, ești sadic...

- Sunt, mot-nel!

- Mă urăști?

- Cred că da! Dar știți că nu te-a părăsit, deși, cum știți - i spun, mi-am atins interesul. Însă n-a putut să-mi explice de ce anume, nu te-a părăsit. Poate pentru că ești celebru. Poate pentru că, în ciuda ridurilor, arăși mai bine decât mulți bărbani de 35-40 de ani. Poate pentru că... dracu' ție! Cred că, de fapt, mi-e pur și simplu lene să divorțez. Și, în fond, e foarte bine așa... Tu ești tu, el e el... sunt fericit!

Se auzi soneria. Deschise ea.

- Bună ziua. Sunt de la redacția revistei "Rețeta fericirii".

- Da, poftiți, vă rog, într-unu, ziseră amândoi în același timp.

- Trebuie să scriu un articol despre o curioasă model, știți, rubrica noastră permanent... și vecinii m-au îndrumat spre dumneavoastră.

- Foarte bine, zise ea. Ce vă interesează?

- Totul despre amândoi.

- Chiar totul? Dar totul este... relativ! glumi ea. Apoi: eu sunt medic stagiar...

- Specialitatea?

- Pediatrie. Suntem căsătoriți de 6 ani, timp în care nu ne-am certat niciodată. Ne iubim la fel de mult ca în prima zi, ne ajutăm reciproc, ne consultăm în toate problemele...

Reporterul nota orice amănunt în timp ce ea dicta cu frenezie.

- Să vă fac o fotografie, zise reporterul.

- Da, cu cea mai mare plăcere! fură amândoi de acord.

Și se așezară tete-a-tete ca în vechile fotografii făcute în ziua nunții.

- Vă mulțumesc, zise reporterul. V-am găsit atât de greu... redactorul ef era pur și simplu disperat, credea că vom fi

nevoi i s desfiin m rubrica... La revedere i s ne reîntâlnim la nunta de argint.

- La revedere! salutar amândoi.

Dup ce plec reporterul, ea se ag de gâtul lui...

- Ah, mot nel! Sunt atât de fericit ! Abia acum îmi dau seama cât de mult ne iubim. C , de fapt, noi doi am descoperit o re et a fericirii.

Apoi, privindu-l s lbatic...

- Ce nebuni, ce nebuni suntem! Vino s te s rut... To i ne vor invidia când va apare articolul.

- A a este! aprob i el. To i ne vor invidia. Va cr pa fierea în ei de atâta invidie...